
ÚVAHY

podnety na zamyslenie
pre veriacich i „neveriacich“

Lukáš EMBE

Obsah

Úvod	3
Naozaj platí, že veda a viera sú nezlučiteľné alebo: opiera sa evolučná teória o vedu, či o vieru?.....	4
Viera – to nie je iba presvedčenie, ale aj dôvera, poslušnosť a služba	13
Choroba v živote človeka (jej príčiny, prejavy, dôsledky) z pohľadu lekára – kresťana.....	28
Služba lásky na pomoc odkázaným (diakonia).....	46
Kvapky (duchovné miniúvahy).....	49
Rozhovor pre TWR (osobné svedectvo).....	70
Náš Boh k nám hovorí . Počúvajme a poslúchajme Ho!.....	73
Kresťania uprostred sporov a nepokojov sveta	81

Ú v o d

Táto knižočka nie je monografiou, ale je to súbor samostatných úvah, článkov, ktoré boli v rokoch 1993 -1995 uverejnené, resp. prednesené na rôznych miestach a pri rozličných príležitostiach. Preto sú témy značne rôznorodé, a preto tiež sa niektoré myšlienky môžu v jednotlivých častiach občas i opakovať.

Adresátni článkov boli ateisti, formálni „kresťania“ i skutoční nasledovníci Pána Ježiša Krista. Prvé dve kategórie sú v titule knihy označené ako „neveriaci“; tie úvodzovky sú tam preto, lebo ľudia, ktorých presvedčenie by sa nezakladalo na viere, neexistujú (ako je to vysvetlené v prvej úvahe, týkajúcej sa vzťahu vedy a viery).

Jednotlivé časti knihy nie sú formálne odlišené podľa toho komu sú adresované, ale podľa obsahu azda každý môže ľahko poznať, či sa slová danej úvahy týkajú práve jeho. Pod tým „týkajú sa“ rozumiem to, či má pocit, že ho nabádajú k tomu, aby sa zamyslel nad sebou, svojimi postojmi a činmi. Lebo iba toto je cieľom knižočky, a nie azda samotné obrátenie ateistu alebo formálneho „kresťana“ – to je totiž prácou Ducha svätého, a žiaden človek Ho v tom nemôže suplovať.

Ak Duch svätý začne na človeka pôsobiť, má tento slobodnú vôľu prijať Ho alebo - odmietnuť. Prv však než by sa niekto rozhodol odmietnuť Ho, mal by zvážiť dôsledky takéhoto rozhodnutia, mal by predtým nielen hodne uvažovať, ale aj čítať – najmä Bibliu a vhodnú duchovnú literatúru. Želám vám, aby vaše rozhodnutie bolo správne; ide totiž o život, dokonca o život večný.

autor

Kresťania uprostred sporov a nepokojov sveta.

Mnohí ľudia celkom prirodzene túžia po pokoji, po svete bez sporov, bojov slovných i fyzických, vojen „studených“ i „horúcich“. A predstavitelia rôznych hnutí a ideológií (humanizmus, komunizmus, New Age a i.) im sľubujú takýto svet - akési „božie kráľovstvo“ bez Boha. Ľudstvo má k nemu dospieť vlastnými silami: vzdelanosťou, technickým pokrokom, sociálnymi reformami. Ľudia sa hrnú za týmito falošnými prorokmi, lebo predstava sveta všeobecného blahobytu, sveta bez konfliktov, násilia, vojen je naozaj lákavá. Ale všetky takéto projekty v minulosti stroskotali, a stroskotajú aj v budúcnosti. Mnohí sú prekvapení, sklamaní. Žiaľ, neraz i kresťania. A títo by nemali byť prekvapení. Majú totiž Božie slovo, v ktorom sú i proroctvá. Tie sú veľmi spoľahlivé – v histórii sa nescíselnekrát splnili, a to veľmi presne. A podľa biblických proroctiev na zem príde trvalý pokoj a všeobecné blaho až po nastolení Božieho kráľovstva po druhom príchode nášho Pána. Predtým však príde k veľkému odpadnutiu od viery, k eskalácii zla, násilia, teda práve k tým znepokojujúcim negatívnym javom, ktoré nás obklopujú.

Prečo je tomu tak? Prečo trvalý pokoj nemôžu zaistiť ľudia, tie početné medzinárodné organizácie, spoločenstvá celoeurópske i celosvetové, ktoré boli zriadené na tento účel? Alebo prečo Boh na svojej zemi nenastolí pokoj už teraz?

Zem je síce Božia, ale t. č. je, dalo by sa povedať, „v okupačnej správe“ satana. To nie je domnienka „fundamentalistov“, to je fakt, ktorý potvrdil sám Pán Ježiš Kristus, keď opakovane nazval satana „kniežaťom tohto sveta“ (*J 12,31; 14,30; 16,11*). A preto svet nemôže vyzeráť inak ako vyzerá.

A čo kresťania? Vládne aj im knieža tohto sveta? Týkajú sa aj ich nepokoje, spory, nenávisť vládnuce vo svete? A aký je vzťah kresťanov k tejto zemi?

Kresťania nie sú pod vládou satana, žijú aj uprostred nepokojov sveta v pokoji. Majú totiž svoj pokoj, ktorý dostali darom od ich Pána. Pán Ježiš Kristus povedal: **„Pokoj vám zanechávam. Svoj pokoj vám dávam, nie ako svet dáva, vám ja dávam“** (*J 14,27*). Všimnite si v tomto výroku najmä dve veci: že Pán hovorí v prítomnom čase („dávam“), nie budúcom („dám vám“), teda **Jeho pokoj už máme**, a po druhé, že ten **Jeho pokoj sa odlišuje od pokoja tohto sveta**. Nie je to pokoj vonkajší, prechodné stíšenie zbrani, prímerie, ale je to **trvalý vnútorný pokoj (pokoj srdca)**. Človeka môže urobiť šťastným práve len tento vnútorný, nie vonkajší pokoj. Preto kresťania môžu byť šťastní, môžu pociťovať hlboký pokoj aj uprostred nepokojov tohto sveta. A pokiaľ ide o zem, kresťania majú zasľúbené, že sa stanú raz jej dedičmi, lebo sú deťmi Božimi; to sa však stane až po spomínanom nastolení Božieho kráľovstva. Zatiaľ sú tu akoby cudzincami, cudzie sú im spôsoby tohto sveta, riadia sa inými pravidlami (Božím Zákomom). Sú od sveta *oddelení* (v Písme sú označovaní ako „svätí“, čo znamená práve „oddelení“). Pravdaže nejde o fyzické oddelenie sa, o akési hermetické uzavretie, ale v podstate o dištancovanie sa od toho, čo je vo svete zlé. Pritom im však nie je ľahostajné v akom stave sa svet nachádza, a tak sa usilujú o odstraňovanie alebo aspoň minimalizovanie zla. Podľa slov svojho Pána sú *solou zeme a svetlom sveta* (*Mt 5,13,14*).

Tušim protesty, námietky: veď kresťania nie sú lepší, ba často sú ešte horší ako ostatní. Aj medzi nimi sú predsa spory, boje, prejavy nenávisi.

Odpoveď na túto námietku je jednoduchá: Takíto ľudia, ľudia, ktorí v myslení a konaní kopírujú spôsoby tohto sveta, nie sú kresťanmi. A to nezávisle na tom, či boli pokrstení, či chodia do kostola, či nosia na krku kríž, nezávisle na tom, čo sami o sebe hovoria.

Podľa čoho teda poznať kresťanov, aké je ich znamenie? Slovo „kresťan“ je odvodené od mena Kristus (znamená „Kristov“ - Jeho učeník). A práve Pán Ježiš Kristus formuloval poznávacie znamenie kresťanov takto: **„Podľa toho poznajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete vzájomne milovať“** (J 13,35). Kto teda nemá tento znak, nie je kresťanom.

Ako sa kresťania zachovávajú, keď sú vtiahnutí do sporov? Apoštol Pavel píše korigenským kresťanom, ale platí to v plnej miere aj pre nás: **„Kto sa opováži, ak má spor s niekým, súdiť sa pred bezbožnými, a nie svätými (t.j. kresťanmi)? Brat sa súdi s bratom, a to pred neveriacimi? Už to je zlé, že sa súdíte medzi sebou. Prečo nestrpíte radšej krivdu?“** (1.Kor 6,1.6.7). Teda treba radšej strpieť ujmu, škodu, vzdať sa niečoho a nechať sa vtiahnuť do sporu, pred svetský súd. Ide tu zrejme najmä o materiálne veci (majetkové a občianskoprávne záležitosti).

Ale ako je to vo veciach duchovných, v tzv. teologických otázkach? Môžeme sa aj tu vzdať niečoho, nejakej hodnoty, napr. zjavenej Božej pravdy? Môžeme preto, aby bol pokoj, nazvať zlé dobrým? V žiadnom prípade! Veď to by bolo odvrátenie sa od Božej pravdy, a teda aj od Neho. Pravdaže nejde tu o to (ako sa to neraz zdôrazňuje), aby „každý svojho sa držal“ (čiže, aby sa tvrdošijne pridržiaval tradície), ale aby neopustil skutočne poznanú pravdu! Veď Pán Ježiš Kristus karhal zákonníkov za to, že sa pridržiajú tradícií na úkor Božej pravdy (Mk 7,8).

V starozákonných dobách Boh posielal k svojmu ľudu prorokov, aby mu ich prostredníctvom oznamoval svoju vôľu; aj v takmer dvojtisícročnej histórii kresťanstva posielal svojich ľudí, aby prinášali alebo objasňovali Božiu pravdu (a istotne sa to neskončilo v 16. storočí). Žiaľ, časť ľudstva vždy odmietla prijať túto pravdu, a tak dochádzalo k štiepeniu, vytvárali sa skupiny, z ktorých vznikli nepriateľské tábory navzájom proti sebe bojujúce, a to nielen Slovom Božím, dokonca ani nie iba „slovom ľudským“, ale neraz i mečom, ohňom, krvou.

To však nemalo a nemá nič spoločné s kresťanstvom. „Kresťania“ a „kresťanské spoločenstvá“ takto sa správajúce popierali (popierajú) svoje kresťanstvo. Lebo medzi kresťanmi, napriek niektorým rozdielom, ktoré sú dané úrovňou poznanej pravdy, musí vládnuť láska a porozumenie, jednota v Bohu a Ježišovi Kristovi. Pán Ježiš Kristus vo svojej modlitbe hovorí: **„...aby všetci boli jedno ako Ty, Otče, vo mne a ja v Tebe, aby aj oni boli v nás, aby svet uveril, že si ma Ty poslal.“** (J 17,21).

Preto ak medzi kresťanmi nie je **jednota viditeľná svetom**, oni sami vlastne bránia tomuto svetu, aby uveril, že Ježiša Krista poslal na svet Boh. A tak popierajú evanjelium, popierajú činmi to, čo hlásajú slovami.

Znakom, znamením kresťanov je teda láska a jednota v Bohu a v Ježišovi Kristovi.

V praxi to znamená:

1. Vedieť povedať to „ťažké“: **„prepáč, odpusť, odpusť te.“**
2. Odpustiť aj vtedy, keď ten druhý nepovedal to „prepáč“. Veď ak sa modlíme **„a odpusť nám naše viny, ako aj my odpúšťame svojim vinnikom“**, určite sa nás

raz Pán opýta: „ako ste odpúšťali svojim vinníkom?“, a nie: „ako ste ‚odpustili‘ tým, čo sa pred vami pokorili?“

3. Vystupovať pred svetom jednotne, nenapádať sa, spolupracovať, pomáhať si. Lebo kresťanská láska (*agapé*) nespočíva v emóciách, v citových výlevoch, v nekritickom obdivovaní, ale práve v nezištnej ochote pomôcť (ak je pomoc potrebná), v porozumení a pravdaže vo vzájomnom neškodení si.

Také sú teda postoje a taký je program Božích detí uprostred nepokojov tohto sveta. Prosme vytrvalo vo svojich modlitbách nášho nebeského Otca,

**aby sa boje utíšili,
pravda sa uchovala
a láska sa rozmáhala,**

a to na pôde cirkvi i medzi cirkvami; medzi kresťanmi navzájom i medzi nimi a ostatnými ľuďmi, ktorí i keď nie sú ich bratmi (členmi Božej rodiny, Božími deťmi), predsa sú ich blížnymi (členmi „ľudskej rodiny“, Božím stvorením).

ÚVAHY – podnety na zamyslenie pre veriacich i „neveriacich“

Autor: Lukáš EMBE

Prvé vydanie: vydal MB.KB, Sliač, 1995, 92 strán

Tlač: VIVIT (Ing. Mikuláš Lipták) Kežmarok

ISBN: 80-88747-31-7

Druhé vydanie: v elektronickej forme vydal MB.KB, Sliač, 2012, 90 strán